

Фернандо съзнаваше въ себеси, че не бѣ никога виждалъ въ живота си лице похубаво, поочарователно; а като слушаше Пикильо думаше въ себеси: «измаменъ съмъ былъ; хубостъта ѝ е нищо въ сравненіе съ душата ѝ!»

Разумѣва са слѣдователно, че разговорътъ биваше живостенъ, и само презъ нощъта нашитѣ пѣтници, които са качахъ възъ една висока гора, прекъснхъ приказкитѣ и заспахъ омайвани отъ монотонната пѣсенъ на коларитѣ, отъ движеніето на колата, и отъ бавнитѣ и броены крачки на катъритѣ, които, въ туй мѣсто на пѣтя, са принуждавахъ да вървѣтъ много полека.

Наченжло бѣ да са разсъмнова. Пикильо, събуденъ отъ едно силно друсване на колата, потры си очитѣ, погледнхъ на около, и му са стори че спи еше Той са мѣчаше отъ ужасенъ сънъ, който представяше нѣкои случки отъ живота му станжлы преди шесть или седемъ години. Неволенъ мразъ попари кръвта му; той изново полюбопытствова.

Онуи мѣсто, онуй положеніе, онзи кръстопѣтъ на гората, той ги позна добръ и невъзможно бѣ да ги забрави. Тутакси, надѣсно, почти до пѣтя са представи на очитѣ му едно колосално дърво, високо съ клоневе черны и опърлены.

То бѣше букътъ който непремѣнно бѣаше въ очи на пѣтника. Самъ въ толкози други около него дървета, той немаше нито листье, нито зеленина; часть отъ дѣнеря и отъ клонитѣ му бѣхъ обгорѣлы и сухи; огньтъ бѣ наченжлъ дѣлото на разрушеніето, и времето го довърши.

Когато видѣ онуй мѣсто, на което видѣтъ му напомни тосъ часъ злинытъ които пострада тамъ, той вададе вѣкъ, който разбуди Фернанда.

«Що е? що е?»

— Не видишь ли този букъ?

— Дърво устрѣлено отъ молнія; пада му са, защото е много високо!

— Да, имашъ право и не знайж защо

— Що искашь да кажешъ?